Dobranowice

Parafia Podwyższenia Krzyża Świętego w Dobranowicach

Zapraszamy na stronę internetową Parafii

Parafia Dobranowice Ks. Bogdan Adamus

Parafia w Dobranowicach (dawniej Poborowice) należy do diecezji kieleckiej (dekanat proszowicki) i liczy zaledwie ok. 1150 wiernych, z których tylko część zamieszkuje Dobranowice i Rudno Górne, należące do Gminy Igołomia - Wawrzeńczyce, pozostali to mieszkańcy Karwina i Rudna Dolnego w gminach sąsiednich.
W roku 1991 na urząd proboszcza powołany został ks. Edward Molenda, który zastał parafię bardzo zaniedbaną. Kościół wymagał przeprowadzenia wielu prac remontowych, a budynek plebanii, pozbawiony nawet wody, wręcz nie nadawał się do użytku. Nie udało się także odnaleźć kroniki parafialnej, stanowiącej dokumentację życia okolicznych wsi. W ciągu 14 lat pracy nowego proboszcza parafia zmieniła swój wizerunek. Już w pierwszym roku dzięki parafianom wyremontowano plebanię i uporządkowano cmentarz, a w roku 1992 zapadła decyzja budowy nowej plebani. Z jej wystawieniem uporano się w ciągu trzech lat. Ogrodzono cmentarz, wyremontowano organy, wyposażono kościół w ławki i konfesjonał. W roku 2001 świątynia uzyskała nowe tynki, rok później zainstalowano ogrzewanie, a w roku 2004 wymieniono pokrycie dachu i wykonano granitowe schody.

Msze św.
Niedziele: 8.00, 9.30, 11.30
Dni powszednie: 7.00 lub 18.00
Odpust Podwyższenia Krzyża Świętego - 14 września.

Z historii kościoła
Zespół kościelny usytuowany na wydatnym wzniesieniu, dostępny stromo pnącymi schodami. Kościół parafialny wzniesiony pośrodku wzgórza, otoczony grupą drzew po wewnętrznej stronie murów ogrodzeniowych. W ich obwodzie, na osi kościoła od wschodu, na szkarpie granicznej z cmentarzem - kaplica. Zabudowania plebańskie położone na niższej rzędnej obejmują plebanię wraz z budynkami gospodarczymi. Na południowy wschód od kościoła, poza obrębem muru- figura N.P. Marii Niepokalanie Poczętej.
Kościół pod wezwaniem Krzyża Świętego w Poborowicach powstał między rokiem 1355 a 1381 i był fundacją właścicielki Poborowic i sąsiednich wiosek herbu Topór lub Stary Koń. Parafia w Poborowicach należała w przeszłości do dekanatu pleszowskiego (obecnie proszowickiego). Kościół pod wezwaniem Krzyża Świętego (na wzgórzu, w samodzielnych wówczas Poborowicach) istniał więc już w XIV wieku. Tego okresu sięga także parafia rzymsko-katolicka fundacji rycerskiej. W latach reformacji drewniany kościół został zniszczony. Nową świątynię ufundowali w 1614 roku właściciele Poborowic i Dobranowic - Jerzy i Zuzanna Obalkowscy. W roku 1802 drewniany kościół restaurowali kolejni właściciele Poborowic i Dobranowic - pp. Trullerowie (do 1851 roku). Po nich od początku lat osiemdziesiątych XIX wieku właścicielami (dziedzicami) Poborowic i Dobranowic byli Kochanowscy. W roku 1886 kościół był ruiną, chwiał się przy silnym wietrze. Nie opłacało się go restaurować. Dlatego 20 maja 1887 roku miejscowy proboszcz, ksiądz Władysław Kuciński, przeniósł Najświętszy Sakrament do murowanej kaplicy na cmentarzu, a kościół rozebrano. Również w roku 1887 w miejsce drewnianego, powstał - staraniem proboszcza Władysława Kucińskiego, wg projektu Pawła Opida, dzierżawcy Wronina - murowany, otynkowany, neogotycki, kryty dachówką ceramiczną kościół, którego zabytkowe wyposażenie pochodzi z wcześniej istniejącej świątyni. Poświęcony w 1887 r. przez ks. Jacka Langera, konsekrowany przez biskupa Tomasza Kulińskiego. Na wzgórzu kościelnym znalazło się także miejsce dla cmentarza z kaplicą, a nieco niżej - plebanii.
Prezbiterium zamknięte trójboczne, od północy zakrystia na planie zbliżonym do kwadratu, z niewielkim przedsionkiem od zachodu. Nawa szersza prostokątna, trójprzęsłowa, przy niej od południa czworoboczna kruchta. Wnętrze nawy i prezbiterium rozczłonkowane pilastrami, wydzielającymi przęsła i akcentującymi narożniki; nakryte sufitami płaskimi. Okna i wejścia zewnętrzne-ostrołukowe. Wejście z prezbiterium do zakrystii prostokątne, w nim drzwi klepkowe. Chór muzyczny drewniany, z parapetem wybrzuszonym w części środkowej, wsparty na dwóch słupach. Posadzka z płyt marmurowych.
Ołtarz główny kościoła pw. Podwyższenia Krzyża Świętego manierystyczny, to tryptyk z początku XVII wieku, bogato zdobiony z centralnie umieszczonym krucyfiksem pochodzącym z czasów nieco późniejszych. W skrzydłach bocznych ołtarza obrazy: w lewym św. Jan Chrzciciel i św. Kazimierz Królewicz, w prawym św. Helena i św. Florian, w zwieńczeniu- nowsza figurka. Boczny ołtarz, po prawej stronie, manierystyczny z obrazem św. Franciszka oraz Trójcy Św. i Zwiastowania, w obramowaniu snycerskim, pochodzi również z XVII wieku. Ołtarz Matki Boskiej umieszczony po stronie lewej z roku 1950, w miejscu usuniętego zabytkowego. Ambona neogotycka z wieku XIX/XX oraz okazała, kamienna barokowa chrzcielnica, zapewne z wieku XVII. Szafka na oleje święte opatrzona datą- 1912 rok. Stara szafa zakrystyjna z wieku XIX.
Kościół na zewnątrz opięty szkarpami, w narożnikach usytuowanymi skośnie. Korpus nawy zwieńczony od wschodu i zachodu szczytami schodkowo-sterczynowymi, rozczłonkowanymi, wysmukłymi, ostrołukowymi blendami. W szczycie wschodnim, we

wnęce, ludowa rzeźba św. Floriana. Dachy strome nad nawą dwuspadowy, nad prezbiterium niższy z połaciowym zamknięciem od wschodu. Nad nawą ośmioboczna wieżyczka na sygnaturkę z wydatnym profilowanym gzymsem, ażurową latarnią i baniastym hełmem zwieńczonym kulą i żelaznym krzyżem. Nad zakrystią i nad kruchtą, od południa dachy pulpitowe o niskim nachyleniu.